

EROSOP

S.L. Jennings

Dubla atracție

*Un roman de
educație sexuală*

Traducere din limba
engleză și note de
Oana Dușmănescu

Prolog

BOOKZONE

Aș fi putut să-i spun cu ușurință ce-mi doream. Așa ar fi trebuit să fac. Acum îmi dau seama.

M-aș fi putut întinde peste masa acoperită în alb, i-aș fi prins mâinile mari, m-aș fi uitat fix în ochii lui și i-aș fi spus tot ce simt, pe deasupra peștelui copt în ulei de măsline din farfuria mea, pe jumătate mâncat.

Aș fi putut spune:

— Tucker, te iubesc. Ești un soț, partener, prieten și amant minunat. Iar viața mea ar fi goală fără tine. Dar, iubitule... Pe mine trebuie să mă fuți. Nu ceea ce înțelegi tu prin futut — ceea ce e grozav — ci trebuie să mă fuți ca și cum m-ai urî. Nu ca și cum mă iubești, căci asta știu deja. Am știut asta dintotdeauna. Și oricât de mult mi-aș dori ca iubirea ta să-mi ajungă... nu-mi ajunge. Deci, te rog, dă-mi ce-mi trebuie. Te rog, fă-mi lucruri pe care le consideri murdare și înjositoare. Trebuie să înțelegi chestia asta. *Am nevoie de tine*. Dar am nevoie și de asta.

L-aș fi rănit, dar m-ar fi înțeles. Mă înțelegea întotdeauna.

Altfel n-am fi fost cum suntem acum.

Speriați. Excitați. Despuiți.

Soțul meu iubitor și cu mine.

Și cu el.

Poate că ar fi trebuit să-i spun ce-mi doresc de la bun început.

Sau poate că nu.

1
BOOKZONE

Iar face chestia asta.

Îmi analizează fiecare cuvânt, fiecare inflexiune a vocii. Încearcă să-mi descifreze limbajul trupului ca să descopere vreun semn de nemulțumire. Are un surâs pe buze. Dar privirea lui înnebunitor de atentă îmi studiază arzător expresia impasibilă, săpând până în miezul neliniștii mele.

Oftez din toți rărunchii și iau o gură din martini. Dacă nu mi l-aș putea da afară din gânduri, aș bea pur și simplu până nu mi-ar mai păsa. Până când mintea mi s-ar înceteșo și nimic n-ar mai avea nicio logică.

— Încetează, zic eu în cele din urmă, privind meniul ca să-mi ascund exasperarea.

— Ce să încetez?

Pot să mi-l imaginez cum mijește ochii aceia vicleni și cum îi apar riduri între sprâncene, din cauza vârstei și a îngrijorării.

— Să mă psihanalizezi. Nu sunt pacienta ta, Tuck. Încetează. Am zis că mă simt bine și ăsta e adevărul.

Ridic privirea exact când el își sprijină coatele pe masă și se înclină în față. Zâmbește liniștitor, iar buzele lui pline și lucioase par sincere.

— Ai dreptate; nu ești pacienta mea, Heidi. Ești soția mea. Și-mi fac griji pentru tine.

Are dreptate. A spus soție.

Sunt soția cuiva. Iar acest cineva care stă vizavi de mine — un Adonis înalt și bronzat, cu ochi albaștri ca floarea de neghină, cu păr castaniu, puțin cărunt pe la tâmpile și cu o bărbie proeminentă — este soțul meu, Tucker DuCane. Cel mai grozav bărbat pe care-l cunosc. Bărbatul pe care l-am iubit și căruia mi-am dedicat ultimii zece ani din viață.

— De când a început tot iureșul cu Justice, ai fost mai ocupată decât oricând, continuă el, privind-mă peste ramele ochelarilor. Muncă peste program, delegații o dată la două săptămâni... trebuie s-o lași mai moale. Ești agent de presă, iubito. Nu supererou.

Pun meniul jos și mă uit în altă parte, incapabilă să-l privesc în ochi. Nu vrea să mă ia de sus, dar nu se poate abține. E psihiatru, și încă unul foarte priceput. Câștigă sute de dolari pe oră ca să-i asculte pe acei faimoși oameni din New York cum se plâng și se văicăresc de viețile lor triviale și supraestimate. Și chiar îi pasă suficient încât să-i ajute. Omul ăsta practic e un sfânt.

Și acum are în față cel mai dificil caz dintre toate — pe mine.

Sunt multe lucruri — Crăiasa Zăpezii din Nord, un rechin în pantofi cu tocuri, zgripturoaica din Big Apple și favorita mea personală, Olivia Pope¹ blondă. Dar nu sunt o soție fericită și grijulie. Și nu e o problemă de neglijență. E doar o simplă circumstanță.

Să fii însurat cu cel mai bun agent de presă din New York nu e o misiune ușoară, mai ales cu mine, care sunt celebră atât pentru limba mea ascuțită, cât și pentru clientela mea excentrică. Așa că nu e de mirare că mulți oameni din acest oraș nici nu făceau legătura dintre

1 Personaj din serialul *Scandal*.

noi. Tucker DuCane, psihiatrul care aduce liniștea celor din elite, e căsătorit cu Heidi DuCane, pitbullul PR-ului? N-are nicio logică.

De fapt are.

Sau cel puțin avea.

Un tânăr înalt, îmbrăcat în smoching, cu trăsături colțuroase și cu cea mai închisă și netedă piele din câte-am văzut vreodată, se apropie de masa noastră, cu un zâmbet de un alb orbitor.

— Dr. DuCane, doamnă DuCane. Mă bucur să vă văd din nou. Altă seară romantică? Întreabă el cu accentul lui fascinant, parte a moștenirii sale nigeriene combinată cu anii de școală din Anglia.

— Bilal, ne bucurăm să te vedem, tinere domn. Nu te-ai săturat de noi? glumește Tucker, alungând atmosfera serioasă și folosind acel ton senin rezervat pacienților și presei.

— Deloc, domnule. Nu m-aș putea sătura niciodată de oaspeții mei preferați, mai ales de doamna DuCane care mă ajută să pun mâna pe cea mai importantă campanie din cariera mea.

Surâde, iar dinții îi sclipesc în salonul discret luminat.

— Nu-mi spune că o să fi modelul Versace. E minunat, Bilal!

Zâmbesc, renunțând la fața de scorpie și strângându-i mâna. Mă bucur sincer pentru el și sunt destul de umană ca să-i și arăt asta.

— Ba da! Și dumneavoastră vă datorez totul, doamnă D, spune el, acoperindu-mi în întregime mâna mea mică cu degetele lui lungi.

— Aiurea. Tu ești cel frumos. Eu doar am sunat pe cineva. Nu e meritul meu.

Și vorbesc serios. Bilal ne-a fost chelner la restaurantul nostru preferat din oraș în ultimii doi ani și mi s-a părut întotdeauna prea frumușel ca să aducă farfuria cu friptură de vită unor afaceriști bătrâni și grași și găștilor de amice gen *Sex and the City*. Dar industria modei de aici e groaznic de competitivă și chiar o frumusețe ca el a avut mult de furcă atunci când a fost vorba să ajungă la oamenii potriviți. Așa că am dat un telefon, nu-i mare șofală. Donatella îmi era oricum datoare.

Bilal ne ia repede comanda. Nici măcar nu mai pierde vremea să ne întrebe cât de făcute dorim fripturile, știe deja, apoi îmi mulțumește din nou. După ce trece și pe la celelalte mese, se întoarce cu o sticlă senzațională de Cab.

— Din partea casei, zice el, făcându-ne cu ochiul și umplându-ne paharele.

Nici măcar nu ne mai întreabă dacă ne convine. Știe deja că ne place la nebunie.

E foarte evident cât suntem de înșurubați în rutină. Același restaurant, aceeași mâncare, același vin, o dată la trei săptămâni, vineri seara. Uneori le mai amestecăm și comandăm felurile speciale în loc de fileul nostru obișnuit, dar mai aventuroși de-atât nu suntem niciodată. Ceea ce e bine, având în vedere că sunt prinsă într-un haos continuu de luni până vineri, câte douăsprezece ore pe zi, dar și în weekenduri, la gale, conferințe de presă și premiere.

Rutina e bună. Obișnuința e bună.

Iar Tucker... Tucker e regele obișnuinței. Și așa a fost în ultimii zece ani.

— Aveți vreun plan palpitant după cină în seara-asta? întreabă Bilal, făcând conversație.

— Palpitant? Nu, răspund eu. Dar am o întâlnire cu o trupă care e în oraș diseară pentru un concert. Afaceri, ca de obicei, desigur.

— O trupă? întreabă el cu o sprânceană ridicată, în timp ce scoate dopul sticlei de vin. Cineva cunoscut?

Mă uit la Tucker ușor agitată. Urăște când discut despre afaceri la masă. A fost singura concesie pe care i-am făcut-o, având în vedere că în celelalte 23 de ore ale zilei nu visez altceva decât afaceri.

— Ransom. Ai auzit de ei?

Pe față i se citește *Îți bați joc de mine?*, dar e mult prea politicos ca să spună așa ceva.

— Da, cum să nu. Speram să fac rost de bilete la concertul din seara asta, dar, desigur, munca mai întâi.

— O să-i anunț că ești fanul lor, zic eu, după care Bilal înclină respectuos din cap și se întoarce la bucătărie.

— Foarte frumos din partea ta, spune Tucker, ducând paharul cu vin la buze. Și câtă blazare, având în vedere că și tu ești mare fan Ransom. Recunoaște, de-abia aștepti să-i cunoști. Sau, mai degrabă, să-l cunoști *pe el*?

Iar începe. Iar mă psihanalizează.

Vedeți, Tucker se pricepe la asta. E puțin spus că se pricepe. E un nenorocit de geniu, în costumul lui gri-antracit de la Brooks Brothers, cu ochelari Tom Ford. Arată de parcă vrea să te tranșeze doar așa, de distracție. Doar că ești prea fascinat de aparențe ca să observi și cu atât mai puțin să-ncerci să-l oprești din a-ți scotoci prin creier ca un prădător.

Pentru un ochi neformat, pare doar bărbatul senzațional de frumos care e. Dar pentru mine — femeia pe care a iubit-o de când era doar o studentă jigărită, iar el un tânăr și ambițios rezident la psihiatrie — e un șantajist emoțional indecent de bine plătit.

Desigur, n-aș spune niciodată așa ceva. Cel puțin nu lui.

Îmi dau ochii peste cap și beau ce mi-a mai rămas din martini, iar băutura îmi mai potolește neliniștea care se naște în mine.

— Nu știu ce vrei să spui.

Minciuni.

— O, haide, Heidi. Nu e pe lista ta?

— Sunt afaceri, Tuck. Nu mă duc acolo diseară ca să-mi pun în practică niște fantezii nebunești care sunt de fapt o glumă. Haide, tu crezi că am luat lucrurile astea în serios?

El ridică din umeri, zâmbindu-mi atotcunoscător.

— Era lista ta, iubito. A fost ideea ta, nu a mea.

Mă uit la paharul gol, simțind deja că-mi lipsește gustul arzător al vodcii.

Are dreptate. A fost ideea mea.

Acum câțva timp, l-am întrebat pe Tucker cine era pe Lista lui de Futut — femei cu care ar putea să fie fără nicio repercusiune din

partea mea. Existau câteva reguli, desigur. Nu avea voie să-și pună pe listă secretara sexy și țâțoasă și nici pe vânzătoarea tânără și isteță de la cofetăria noastră preferată. Trebuia să fie femeii la care nu putea ajunge, pe care nu le putea întâlni, cu atât mai puțin să se culce cu ele. Același lucru era valabil și pentru mine.

Începuse ca o discuție de alcov — o zeflema ghidușă în timp ce ne sărutam și flirtam în așternuturi, departe de lume, în apartamentul nostru minuscul din partea de vest a orașului. Asta era atunci când mariajul nostru se afla de-abia la început. Înainte să ieșim în oraș cu rezervare, înainte de sexul programat, înainte de mofturile făcute în fața meniurilor din restaurante.

— Nimeni, a spus el. Nu-mi imaginez să fiu cu altcineva în afara ta.

Știam că asta va spune. Tucker se dedicase dintotdeauna cu furie căsniciei noastre și mie.

— Haide, am insistat eu. Trebuie să existe vreun fotomodel sexy sau vreo actriță cu care nu te-ar deranja să petreci o noapte dezlănțuită, fără obligații.

— Mnu.

A zâmbit, iar micile riduri de la ochi l-au făcut și mai fermecător.

— Tu ești tot ce-mi doresc, iepuraș.

Mereu mă înmuaiam când folosea porecla mea din copilărie, pe care o moștenisem din familie, laolaltă cu cei doi dinți uriași din față care-mi ieșeau atât de mult din gură încât, practic, aveau propriul lor cod poștal. Dr. Sawyer și doi ani de aparat dentar au făcut treabă bună și i-au reparat, dar porecla a rămas.

— Bine atunci. N-ai nicio listă. Atunci care-i fantezia ta? Și nu spune că sunt eu.

— N-am niciuna în afara ta. Ai fost și vei fi mereu păzitoarea celor mai adânci dorințe ale mele. Nu există nimeni altcineva.

A ridicat ușor din umăr înainte să-mi întoarcă vorbele împotriva mea. Se pricepea la asta.

— Dar dacă tot ai deschis subiectul, care-i lista ta? Cred că trebuie să fie remarcabilă.

Am făcu un gest nonșalant.

— Nicidecum. Nici nu merită menționată.

— Ah, mă cam îndoiesc de asta.

Tucker s-a ridicat într-un cot și m-a privit. Era interesat, la modul cel mai autentic. Poate chiar un pic fascinat.

— Nu știi ce să zic, Tuck.

A zâmbit lent și leneș, în vreme ce în ochii adormiți i se citea o urmă de voioșie.

— Haide, iepuraș. Spune-mi. Îți promit că nu te judec.

Am inspirat adânc, încercând să-mi fac curaj. Nu-și dădea seama ce-mi cere să fac. Dar dacă avea nevoie de sinceritate, exact asta aveam de gând să-i ofer.

— Bine atunci. Mark Wahlberg.

Râsul lui profund, de bariton, a umplut micul nostru dormitor, suficient de zgomotos ca să-l audă și doamna Epstein de la parter. Din clipă-n clipă urma să bată în tavan cu coada măturii și să urle câteva obscenități în evreiește.

— Marky Mark? Vrei să ți-o tragi cu Marky Mark?

M-am strâmbat, mimând indignarea, și l-am plesnit peste umărul gol.

— Hei, asta e lista mea. Și ai promis că n-o să mă judeci!

— Ooooo, iubito.

M-a tras în brațele lui și m-a acoperit cu sărutări pe gât și pe umăr.

— Nu te voi judeca niciodată, îți promit. Hai, spune-mi-l pe următorul. Nici măcar n-o să râd.

— OK, OK, bine.

Am cedat oftând profund, privindu-l doar cu un ochi și pregătindu-mă să fiu dezaprobată.

— Gerard Butler.

Cu sprâncenele ridicate până în tavan, Tuck m-a privit surprins.

— Oau. Ție chiar îți plac bărbații mai în vârstă.

Observație de altfel validă, având în vedere că și el avea câțiva ani în plus față de mine.

Dar în loc să-l aprob sau să ridic pur și simplu din umeri, i-am spus și cel de-al treilea nume de pe lista mea. Cel care avea să-l șocheze cu adevărat.

— Ransom Reed.

Iar Tucker a reacționat exact cum mă așteptam.

— Ransom Reed? s-a strâmbat el. Golănașul ăla rocker? Pe bune, iubito, câți ani are, nouășpe?

I-am risipit îndoiala disprețuitoare.

— E major. Și e doar o fantezie stupidă. N-am nicio șansă să-l întâlnesc vreodată.

Asta se întâmpla înainte ca agenția de PR la care lucram să mă propulseze, lăsându-mă să preiau inițiativa și să dovedesc ce pot face cu câțiva dintre clienții săi de elită. Înainte ca munca prelungită a lui Tucker să-și arate roadele cu adevărat, înainte să-i înflorească renumele și să-și tripleze veniturile anuale. Atunci când eram doar niște tineri profesioniști isteți și hotărâți să reușim, muncind din greu pentru asta.

Și am reușit.

Mă uit peste masă la soțul meu — bărbatul care pur și simplu m-a hrănit cu forța cu bucățele de cașcaval pane la birou, când eram prea concentrată asupra muncii ca să mă opresc și să mănânc. Și când adormeam la laptop, cu fața pe taste, el mă căra în pat și mă dezbrăca de hainele pe care le purtasem la serviciu. Simțeam cum îmi sărută cu tandrețe urmele lăsate de tastatură pe obraz, iar buzele lui treceau peste literele-fantomă de parcă ar fi fost cel mai prețios alfabet braille.

N-a trebuit niciodată să mă întreb dacă mă iubește, dacă îi pasă de mine. Dacă mă va aștepta când mă-ntorc acasă, așezat în fotoliul lui preferat, cu o carte în mâinile lui mari și cu ochelarii împinși până la rădăcina nasului. Și când presa mă caracterizează drept nemiloasă și oportunistă, el tot reușește să vadă femeia din mine — cea de care s-a îndrăgostit în ciuda tuturor motivelor pe care le avea ca să n-o facă.

El este singurul om din lume pe care mă pot baza. Persoana care a devenit la fel de previzibilă ca răsăritul și apusul soarelui.

Asta e ceva ce trebuie prețuit. Celebrat chiar. Și chiar fac asta.

Până acum.

Mă uit la soțul meu. Uitasem aproape de tot despre ce discutam, cu un pahar de băutură și o pâine artizanală în față. Privirea lui iscoditoare îmi spune că el nu uitase.

— Ai dreptate, Tuck. A fost ideea mea... lista mea.

Exact când spun asta, Bilal se întoarce la masă cu aperitivele. Îl prind de braț înainte să plece.

— Dacă n-ai pus deja friptura la cuptor, aș vrea să-mi schimb comanda, spun eu, privindu-mi amuzată soțul, care a rămas perplex. În seara asta am chef de ceva diferit.